

Извѣнь Рая ¹⁾



Ѧдо Господъ си почиваше подъ дебела сѣнка въ голѣмата Едемска градина, на която сега вратитѣ пазѣше ангелъ съ огненъ мечъ въ ржцѣ.

Тамъ бѣше всичко тихо, хубаво!

Но широкото свѣтозарно лице на дѣда Господа бѣше нажалено; размишляваше Той, какъ проклетиятъ Сатана прѣлѣсти Ева и Адама, та сгрѣшиха.

Домилѣ Господу за неговитѣ възлюблени чеда и отиде да ги посѣти.

Отъ тѣмни зори Адамъ бѣ оралъ на нивата. Земята бѣше корава като камъкъ: отдавна дѣждъ не бѣ валѣло. Ако и пладнѣ вечъ минало, Адамъ не бѣше оше ялъ. Погрознѣлъ и почернѣлъ, изморенъ и виръ-вода, той поправяше съ кремъковъ ножъ малкото си счупено ороло.

Щомъ отдалечъ зърна дѣда Господа, Адамъ се прѣ-много възрадва, па припна та го посрѣщна и му цѣлуна ржка.

Заговори дѣдо Господъ за едно, за друго, пита какъ е съ здравето Ева, какъ се поминуватъ.

Адамъ, умѣлчанъ, не смѣеше да погледне дѣда Господа въ очи: голѣмъ грѣхъ бѣха извършили.

— А бре Адаме, добави най-сетнѣ дѣдо Господъ: казватъ, че имашъ много челядь. Да ти е жива! Утрѣ ще дойда у васъ да я видя и благословя и да дамъ на всѣко дѣте касметъ, съ който да се поминува.

И дѣдо Господъ си отмина.

Дълго врѣме Адамъ гледа нажалено слѣдъ величествената Господева фигура, догдѣ тя се изгуби задъ стройнитѣ райски дървета, сетнѣ припна въ кѣщи и съобща на Ева радостната вѣсть.

Дълго врѣме и двамата се свѣтваха.

¹⁾ Мсб. XII. 120.